

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Prudentia Et Cæteris In Confessario requisitis ad ritè fructuoséque Diuini ministerij sui munera obeunda, Tractatvs

Regnault, Valère

Lvgdvni, 1611

Cap. XIII. De prudentia in iuuando pœnitente, tum remediis aduersus
prauas suas prope[n]siones, tum adiumentis ad progressum faciendum in
Dei gratia & virtutibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41341

CAPVT XIII.

De prudentia in iuuando Pœnitente tum remedijs aduersus prauas suas propensiones, tum adiuuentis ad progressum faciendum in Dei gratia, & virtutibus.

SUMMARIUM.

1. Vndecim remedia proposita à Polanco aduersus malas nostras propensiones.
2. Tria, quæ omnibus proponi possunt ex eodem.
3. Dispositio prima ad diuinæ gratiæ, & virtutum in nobis augmentum, est earundem acceptarum bonus usus: & quæ ad hunc conferant.
4. Altera dispositio, non abuti illis, sed seruare diligenter, & ex illis proficere.
5. Tertia est quorundam internorum adiuuentorum, nempe rectæ intentionis, capacitatis eiusmodi augmenti, ac desiderij, bonique propositi eo viuendi.
6. Quarta est adiuuentorum externorum, nempe diligentia tum in capianda occasione proficiendi, tum in commendando se precibus seruorum Dei, tum in inuocando sanctos cum Christo regnantes, tum demum piè frequentando Sacramenta.
7. Modus agendi cum eo qui apparet idoneus ad statum consiliorum Euangelicorum.
8. Eradicandi in nobis prauos habitus difficultas quidem magna est, sed quæ superari potest iuuante Christo.
9. Ratio inuendi certamen aduersus prauos nostros habitus, ad eos eliminandos ab animâ nostrâ.
10. Ratio faciendi propria nobis, Christi merita.

Vt

T ad medici corporalis officium non tantum spectat egrum restituere corporali sanitati, sed etiam eidem in futurum consulere pro conseruanda, augendaque ipsa sanitate: sic præter

iam dicta, quæ pertinent ad recuperationem spiritualis sanitatis in Dei gratia, & virtutibus eam comitantibus consistentis: Confessario incumbit ex officio munire penitentem remediis aduersus ea quibus talis sanitas labefactari, & adiuuentis quibus incrementum capere potest. Quapropter dicendum est de illis consequenter: quod fiet primo traditis remediis aduersus prauas nostras inclinationes. Secundo propositis dispositionibus requisitis ad prædictum incrementum. Tertio tradita ratione eradicandi vitia, seu prauos animæ nostræ habitus. Quarto proposita ratione Christi merita faciendi nobis propria. Namque ad peccatum quod labefactatur animæ sanitas propensos nos faciunt, tum primæ inclinationes naturales, tum etiam mali habitus acquisiti: ad incrementum verò eiusdem sanitatis, tum bona dispositio ad illud, tum Christi merita nobis applicata.

Confessarij officium est munire penitentē remediis aduersus peccata.

De remediis aduersus malas propensiones naturales.

SECTIO PRIMA.

Remedia, & quasi præsidia, quibus muniri possumus aduersus prauas nostras inclinationes sunt ea, quæ à Polanco numerantur in suo directo. Primum firma, & sæpe renouata voluntas non of-

a cap. 3. ar. 1.

pendendi Deum, sed ei verè seruiendi. Secundum promptitudo occurrendi prauis cogitationibus, à quibus reliqua mala oriuntur. Tertium reprehensio sui & recordatio diuinæ præsentia. Quartum recursus ad Angelum custodem & ad sanctos: præcipuè autem ad Christum crucifixum, & ipsius matrem sanctissimam, cum aliqua opportuna oratiuncula. Quintum recordatio diuinorum beneficiorum, ac consideratio mortis, & iudicij omni hora imminenti: atque adeo breuitatis, incertitudinis, fragilitatisque huius vitæ. Sextum dolor de peccato statim atque ipsum committi accidit, cum inflictione alicuius pœnæ propter illud, ac proposito confitendi suo tempore. Septimum largitio elemosynæ. Octauum conuersatio cum bonis, & euitatio prauæ societatis. Nonum lectio libròrum piorum, & auditio concionum. Decimum exercitium operum misericordiæ, & Sacramentorum pœnitentiæ, & Eucharistiæ vsus deuotus & frequens. Vndecimum studium humilitatis, timoris Dei, & orationis; super omnia autem charitatem habere: *quod est vinculum perfectionis*, ex Apost. ad Coloss. 3. & sine quo nihil sumus, neq; cætera nobis profunt, ex eodem in priori ad Corinth. 13.

Remedia aduersus malas animi propensiones.

Cæterum, vt idem Polancus monet, tria sunt quæ omnibus ferè salubriter proponi possunt.

Primum est mane se totum offerre Deo, cum memoria Christi Iesu pro nobis oblatis in cruce; gratiamque petere vitandi eo die lapsum in peccata, præsertim ea ad quæ sumus procliuiiores: ac perseverandi in ipsius amicitia, dicendo Pater, Ave, Credo, &c.

Tria quæ omnibus proponi possunt.

Secundum est se aliquantum temporis in quiete

S

colligendo (quod noctu ante somnum opportunè fieri solet) discutere suam cōscientiam, & considerare beneficia à Deo accepta, & mala ei reddita, transgressione diuinorum suorum mādatorum: addita humili petitione, veniæ cum expresso emendationis proposito dicendo, Pater, Ave & Credo, &c.

Tertium est crebrò confiteri sacramentaliter quod præsidium multa complectitur, & est instar multorum. Pauca autem, vt idem auctor bene monet, & faciliora ad intelligendum, fetinendum, & exercendum, simplicioribus proponenda sunt: vt verbi gratia mane dicere ter Pater, & ter Ave, ac semel Credo contra malas cogitationes, & mala verba, malaque opera: totidem vel plura agendo gratias Deo de beneficiis ab ipso acceptis; & petendo veniam de offensis contra ipsum commissis; implorandoque auxilium ad eas cauendas, adiundo proposito emendationis. Præterea admonere, vt statim repellant offerentes se prauas cogitationes, caueantque illis voluntate consentire; sed sollicitè omnimodam tueantur puritatem, bonisque operibus insistant pro talenti accepti ratione, & crebrò confiteantur.

De dispositionibus ad gratia, & virtutum incrementum.

SECTIO SECVNDA.

3. **D**ispositiones autè ad gratia, & virtutum augmentum hæc possunt esse. Prima acceptorum à Deo donorum bonus vsus; sine quo illa augentur obligantur.

obligationem, non vtilitatem, & meritum; vnde
 misericordiae Dei est, cum talera non vsum in ali-
 quo prauidet, illa non augere, ne augeatur serui
 inutilis poena: de qua Matth. 25. *Seruum inutilem*
eijcite in tenebras exteriores, ibi erit fletus & stridor
denium. Confert autem specialiter ad istiusmodi
 vsum: primò crebra ad illum aspiratio, cum studio
 placendi Deo, ac desiderio profectus nostri in vir-
 tute, vnde paupertas nostra spiritalis subleuetur, &
 imperfectioni nostrae remedium adferatur. Secun-
 dò memoria Dei praesentis, recognoscendo debi-
 tum, quo obstringimur, occupandi nos in ipsius
 seruitio. Tertiò intueri Christum exemplo praeeun-
 tem nobis, in ipso virtutis vsu; & nominatim in eo,
 cui de praesenti incumbendum esse ratio dicitur; ab
 eoq; auxilium petere, quasi iaculata oratione cum
 sponsa, Cantic. 1. *Trabe me post te, curremus in odo-
 rem unguentorum tuorum.* Petere, inquam, magna
 cum fiducia ab ipso, qui mediator, & redemptor
 noster est liberalissimus, & misericordissimus. Qui
 enim tanta operatus, passusque est pro nostro pro-
 fectu; & amantior est nostri, quam nos ipsi; bonus il-
 le pastor quaerens ouem errantem, & inuentam hu-
 meris suis imponens, qui & pro grege suo mori di-
 gnatus est; stabit promisso facto, verbis illis, Matt. 7.
Petite, & dabitur vobis, quae uis, & inuenietis: pulsate,
& aperietur vobis. Omnis enim qui petit, accipit; & qui
quaerit, inuenit, & pulsanti aperietur.

Confert ad salutem nõ augeri dona Dei in nobis.

Secunda dispositio ad augmentum gratiae, & 4.
 virtutum esse potest, non tantum perseverare in ac-
 cepta gratia, sed etiam bene ad eam habere se; vt
 continget primò non abutendo eâ, prout abuti
 censetur ille, qui superbiendo, Deum oppugnat

suis donis. Secundò seruando eam diligenter, magnèque æstimando dona Dei, & pro illis gratias agendo ex animo: atque petendo, vt in nobis perseuerent; quæ petitio quotidie fieri debet, ob quotidiana pericula perdendi rem necessariam ad salutem. Tertio demum sollicitè negociando cum tali talento accepto; nimirum in exercenda pietate erga Deum, benignitate erga proximum, & mortificatione erga nos ipsos. nam scriptum est, Ier. 48. *Maledictus homo qui facit opus Dei fraudulenter.*

5. Tertia dispositio est quorundam internorum adiumentorum, quorum primum consistit in rectitudine intentionis: quæ tunc contingit cum gratiæ augmentum non aliter intendimus, quàm vt Deo maxime placeamus, & proximum iuuare possimus, prout Christiana charitas exigit. Secundum verò consistit in dispositione animæ, per quam vas sit capax talis augmenti, tamquam liquoris abundantioris. Quæ dispositio contingit per profundam humilitatem, qua homo sentit inanitatem suam; & id quod sibi deest intuens, de se diffidit omnino, ac seipsum abnegat. Tertium consistit in dilatazione desiderij, tamquam oris animæ, vt Deus impleat illud. Nihil autem aliud est talis dilatatio quàm voluntatis magnopere, frequenter, & insatiabiliter expectentis gratiæ augmentum. Quartum consistit in eo animæ studio, quo circa pia opera (orationes, inquam, ieiunia, & eleemosynas & cætera, quæ ad hæc reducuntur) diligentia adhibetur, vt instantè, fortiter, & perseueranter ea fiant ad promerendum apud Deum propositum augmentum.
6. Quarta dispositio est quorundam aliorum adiumentorum externorum: quorum primum consistit

stit in captanda, nec negligenda opportunitate siue temporis, dieive festi, tamquam commodioris ad consequenda Dei dona (qua de causa, maximè in eo commendatum solet esse exercitium operum pietatis in Deum, & in proximum propter Deum) siue etiam vocationis Dei per interiores inspirationes; aut etiam exteriores afflictiones, vel prosperitates. De cuiusmodi opportunitate, Apoc. 3. certiores nos facit talium donorum largitor inquit, *Ego sto ad ostiũ, & pulso: si quis aperuerit, intrabo, & cenabo cum eo.* Secundũ verò consistit in postulando à Dei seruis adhuc viuentibus, vt orent pro nobis, ac dignentur nos meritorum suorum facere participes. Tertium autem in inuocando deuotè sanctorum cum Christo regnantium suffragia, & præcipuè beatæ Virginis. Quartum demum in susceptione debita Sacramentorum Pœnitentiæ, & Eucharistiæ: ad quam, tamquam continentem gratiarum omnium fontem, cum quanto possumus feruore accedendum est. Quæ quatuor attingen-

7.
b in seq.
 art. 3.
c lib. 1. decis.
 aurear. c. 30.
 Ad cõsilio-
 rum statum
 stimulare
 pœnitentes
 non expe-
 dit statim.

Dei. Si verò non sentiant, hortari ut Deo offerant separatos ad omnia, quæ fuerint ei gratissima. Ac quisque prout fuerit dispositus, ad optima est excitandus. Quòd si Confessarius aliquem inueniat dispositum ad tenendam consiliorum viam: non debet negligere occasionem iuuandi ipsum: qui non exequeretur alioqui munus suum fideliter. Quamquam autem debeat ipsum dirigere, non debet tamen ad vnam potiùs, quàm ad aliam religionem inuitare, sed ei liberam relinquere suam vocationem, nisi in aliquo ipsum decipi constaret, qui tunc esset consilio iuuandus.

*Ratio extirpandi ab anima vitiosos habitus
ad euitationem peccatorum.*

SECTIO TERTIA.

2. **V**itiosi habitus instar spinarum sunt, quæ in agro cordis nostri latibulum præbent antiquo serpenti: cuius in habitatione ita deprauatur, ut pro fructibus bonorum operum, producat peccata: de quibus, Matth. 15. *De corde exeunt cogitationes male: homicidia, adulteria, fornicationes, furta, falsa testimonia, blasphemie, hæc sunt quæ conquinant hominem.* In illis ergo extirpandis insudandum est ad peccatorum euitationem: quod quidem magnam habet difficultatem, quæ quasi obstetricantem Dei manus requirat, ut educatur coluber tortuosus, iuxta dictum S. Iob. in cap. 26. Qua ex re potest quidem in nobis augeri diffidentia de nobis: non debet tamen minui confidentia in Christo, dicente Apostolo ad Philip. 4. *Omnia possim in eo qui me confortat, &c.*

quia ille potest etiam ex lapidibus suscitare filios Abra-
 ba: d ad hocque venit in mundum, vt redimeret nos d Matth,
 ab omni iniquitate, & mandaret sibi populum accepta- cap.3.
 bilem, seclatorem bonorum operum. e Ita vt nemo sit e ad Titu,
 qui desperare debeat se posse cum tempore supe- cap.1.
 rare quodcumque vitium, quantumcumque in ip- Nemo de-
 so altissimas egerit radices: si qua suarum partium sperare de-
 sunt praestiterit, firma in Christu innixus spe, quam bet se posse
 excitare, fouereque debet, ipsum humiliter consi- superare
 derando: tum vt creatorem, apud quem non est im- quodecum-
 possibile omne verbum f, qui que ideo potest refor- que vitium.
 mare in nobis suam imaginem, per vitium defor- f Luc. 1.
 matam; tum vt patrem qui filio petenti spiritum
 bonum, non potest eum illi negare, iuxta illud,
 Luc. 11. Si vos cum sitis mali, nostis bona data dare fi-
 lijs vestris: quanto magis pater vester de caelo dabit spiri-
 tum bonum petentibus se? Ad quod facit parabola de
 filio prodigo g: cui reuerso ad patrem, tum beni- g Luc. 15.
 gne de omnibus idem pater prouidit, tum demum
 vt medicum missum ad imperiendam salutem om-
 nibus, qui ea indiguerint: ipso dicente, Matth. 18.
 Filius hominis venit saluare quod perierat: eiusque rei
 gratia sanguinem suum fudit, & corpus suum in fa-
 crificium, & cibum reliquit in Eucharistia; factus
 medicus noster, & medicina; redemptor & pre-
 tium redemptionis nostrae. Sic igitur, sanguis Iesu
 Christi emundat nos ab omni peccato. 1. Ioan. 1. Habe-
 musque redemptionem per sanguinem eius, ad Ephes. 1.
 Atque si cum peccatores adhuc essemus, Christus pro
 nobis mortuus est, multo sane magis nunc iustificati in
 sanguine ipsius salui erimus ab ira per ipsum, ex cap. 5.
 epist. ad Rom. Vnde nullus potest esse locus pusil-
 lanimitati, aut diffidentiae; quia licet magna sit in-

dignitas nostra, in infinitum tamen Dei misericordia eam vincit: neque iustitia ipsius obsistit, sed potius fauet: utpote quæ exigit, ut ipse det nobis id quod à nobis petit; cum illud præstare nequeamus nisi de manu ipsius acceperimus, creator est, quem dubitare non possumus malle opus ad imaginem suam factum videre purum, quam vitium contaminatum. Si bonus Dominus, seruum: & pater, filium volentem ex vitiorum cœno emergere, libentissimè adiuuat: quis non expectet idem auxilium à Deo, qui est bonitas ipsa, nec vniquam deest sperantibus in se? Magno igitur, fortisque animo quæ in hac re nostrarum sunt partium, auxilio freti Christi conemur exequi: qualia censentur sequentia.

Sex à nobis præstanda ad vitiorum eradicationem.

9. **P**rimum est, Christi auxilium pro mentis illuminatione implorare: ut fieri potest per illud Psalm. 12. *Illumina oculos meos, ne vniquam obdormiam in morte, nequãdo dicat inimicus meus, Præualens aduersus eum.* Secundum est, ut conemur nos ipsos intimè cognoscere, perscrutando accuratè, omnes prauas inclinationes nostras, earumque radices, per quas ortum, & incrementum capiunt ab amore nostri inordinato (quæ radices communiter in septem distinguuntur, & capitalia peccata vocantur) cumque eas inuenerimus, studeamus euellere: non quidem omnes simul, sed vnam post alteram: incipiendo ab ea, quæ magis nos infestat, & magis est in nobis peccatorum incentiuum. Nam habens

plures

plures hostes potentes, si velit omnes deiicere simul; ant hodie hunc, & illo nondum debilitato, cum alio congredi, nullum vincet. Tertium est, habere notata, memoriaque commendata illa, quæ vitiorum (præsertim illius in cuius eradicatione peculiariter incumbimus) inducunt displicentiam, & odium quæque contra conciliant, complacentiam & amorem pulchritudinis virtutum; maxime illius cui propositum vitium aduersatur. De quibus in eum finem legendi sunt libri pij: & de iisdem sæpe apud se meditandum, & cum aliis colloquendum. In eam rem vsui esse possunt antedicta de turpitudine & pernicie peccati. Quartum est, vt cum vitia habeant radices varias, quasi fibras tum occasionum peccandi, tum etiam malarum propensionum tam à natura corrupta, quam à praua consuetudine prouenientium, in iis euellendis incipiamus à minus difficilibus, & ex illis paulatim assurgamus ad difficiliore, diffidendo de propria infirmitate, & confidendo in Christi auxilio: quod oportet implorare: menti cum pudore, & dolore obiecta talis vitij turpitudine: excitatoque desiderio liberationis ab ea; vt valeamus in cæpta salutis via progredi resistendo tentationibus occurrentibus. Simul etiam aduocatos adhibere, Beatissimam virginem, ac reliquos Sanctos, nominatim autem eos, qui excelluerunt in virtute contraria vitio, quod extirpare satagimus: Interea que manentes spe fixi in ipso Christo, & conantes omni studio euadere periculum labendi per tale vitium in peccata quibus iuxta Apostolum ad Heb. 6. *rursum crucifigamus nobis ipsi filium Dei & ostentari habeamus.*

Quintū est, vt in certamine, quod contra certū

omnium
ad inuicem
tantum ab eo

h in preced.
cap. 5. Sect. 3.
& sequenti-
bus, & di-
cenda in se-
quenti cap.
19. de reme-
diis aduer-
sus peccata
capitalia.

vitium inimus, id ipsum vitium persequamur instanter donec ita debilitetur, ut iam sit facile ipsum, iuxta rationis arbitrium, compressum habere: perficeret verò non sentiat, nec necessarium est, nec etiam fieri potest. Et licet præcipuam diligentiam cum tali vitio peculiariter pugnandum sit; cetera tamen non sunt interim negligenda; sed eorum vniuersalis horror semper habendus est, sique ali- quod eorum incipiat infestius, & cum aliquo peccandi periculo nos virgere, statim quasi protitio ce- pite reprimi debet. Postremum est ut strenui, animo- que virili simus tum in aggredienda hac spirituali pugna, ut non terreamur labore, nec abistamus in difficultate in quo magnum est victoriae signum: tum etiam in ea prosequenda constanter, non diffi- dendo de victoria, etiam si infirmi & fragiles, sæpe per qualibet die labamur; unde fieri potest prouentus humilitatis, cui lapsus eiusmodi materiam præbet. Neque enim in istiusmodi certamine qui cadit vit- citur, dummodò surgere studeat; sed qui fugien- do arenam, pugnare desinit, aut aduersario se dedit.

Omnia vitia
horrori ha-
benda sunt.

*Ratio faciendi Christi merita nobis propria
ad incrementum gratia, & virtutum.*

SECTIO QUARTA.

^{10.} Christus promeruit nobis gratiam. Christus caput totius Ecclesie, sicut habuit ple- nitudinem gratia, ita habuit & meriti non tantum pro se, sed etiam pro omnibus, qui ei tan- quam viua membra vniuntur. Illis enim promeruit ea ratione, qua solet quis singulis sui corporis membris viuis, quando aliquid agit remuneratione dignum.

dignum: sicque merendi adiumenta habemus non tantum intra nos: gratiam, inquam, & virtutes, tum Theologicas, tum morales infusas, ac Spiritus sancti dona; ex quibus simul concurrentibus tamquam ex fonticulo emanat nostrarum actionum meritum, sed etiam extra nos, Christum videlicet Dominum nostrum, meritorum abyssum infinitam, propter gratiam sine mensura, per quam meruit, personaeque merentis dignitatem infinitam. Etenim talium meritorum participes fieri possumus: quod sciens D. Bernardus ut in ipsius vita refertur: diabolo ipsum in extremis constitutum accusante; respondit, fateor, non sum ego dignus, nec propriis possum meritis regnum obtinere caelorum: caeterum dupliciure illud obtinens Dominus meus: haereditate scilicet patris, & merito passionis; altero ipse contentus, alterum mihi donat: ex cuius dono iure illud mihi vindicans, non confundor. Cum autem maximi omnium momenti sit talis participatio, debemus magnam cura ad illam nos disponere, sicut possumus per illa quae nos ipsi Christo uniant, & quasi incorporant: qualia sunt tum fidei, spei, & charitatis erga ipsum usus: de quo sequenti cap. 15. sect. 7. tum etiam imitatione ipsius in aliarum virtutum exercitio, quo in via salutis (posita in declinando a malo, & faciendo bonum) ita ambulemus, ut intueamur: ac sequamur ipsius quasi vestigia. Ad quod praeter notitiam gestorum ipsius, quae acquiritur audiendo conciones aut legendo pios libros, aut meditando, vel colloquendo de vita ipsius, aut per usum imaginum, requiritur, ut ipsum habeamus assidue ante conspectum nostrum, prout exponetur in eodem cap. 15. sect. 5. Tum praeterea

sacro

lib. 1. cap. 12.

Duplici nomine Christus ius in regnum caelorum habuit.

sacrosanctæ Eucharistiæ sumptio debita, de qua plu-
 ribus dicturi sumus in praxi voti pœnitent. par. 4.
 tom. 3. tantùm hic monebimus, ista requirere: Pri-
 mò, vt omnes vires animæ à quacumque
 cura seu vocatæ, in ea vna occupentur. Secundo
 maxima munditia mentis curetur, diligenti in-
 quisi- tione, vehemēti dolore, perfecta confessione
 peccatorum, ac viuo quodam proposito, & decre-
 to emendationis. Tertiò vt expēdatur vilitas nostræ
 quorum causa maiestas infinita tam admirabile sa-
 cramentum instituit; & cum pudore, ac verecun-
 dia deploretur peruersitas nostra, qua tam segnitè
 ipsam Sacrosanctā Eucharistiā vsurpamus. Quarto
 vt renouentur labores, & cruciatus Christi, & offer-
 rantur Deo in gratiarum actiones pro ipsius im-
 mensis in nos beneficiis. Quintò, vt eliciatur fidei
 actus, quo credatur sub speciebus sacramentalibus
 Christum esse verè præsentem, quem cum summa
 reuerentia omnes cælestes adorant. Sextò, concipi-
 piatur spes magna, cum videamus dari nobis pignus
 futuræ gloriæ. Septimò vt exerceatur actus amoris
 erga Christum, qui nobis ita se dedit, vt non vide-
 tur posse magis noster esse. Quid enim magis no-
 strum, quàm cibus, quo vescimur? Tum demum
 speciale studium ad hoc adhibendum, vt nos ipsam
 Christi meritum induamus, nobisque redemptionis
 nostræ fructum reddamus, proprium, qui fru-
 ctus est, primò, satisfaciendi pro peccatis tamquam
 debitis nostris. Deinde promerendi nobis in hac vi-
 ta gratiam, & in futura gloriam. Postremò agendæ
 vitam Deo placentem. Istiusmodi studij autem vir-
 liter exercendi modus hic esse potest: primò con-
 uerti ad Christum, à quo est omne bonum nostrum

Fructum re-
 demptionis
 nostræ quo-
 modo no-
 strum red-
 damus.

iuxta
 pmissu
 tum
 nem
 hono
 ipsius
 pari
 cund
 mabi
 perso
 chari
 lia m
 mun
 quan
 deriu
 opta
 preti
 sum
 ximè
 ipsi
 virtu
 nostre
 tum
 Dei.
 di: tu
 erga
 sit m
 spe
 absq
 later
 est. &
 nis fi
 secta

iuxta illud Ioan. 1. *de plenitudine eius nos omnes accepimus gratiam pro gratia*; & coram eo recognoscere tum nostram, ac nostrarum actionum imperfectiorem, tum etiam debitum, quo obstringitur, ipsum honorandi, ipsique placendi ac iuuandi membra ipsius: nempe tum nosipsum tum etiam proximos pari nobiscum paupertate, egestateque pressos. Secundò considerare thesaurum meritorum inestimabilem, in iis, quæ Christus infinitæ dignitatis persona, egit, passusque est ex iustitia, obedientia, charitate, & gratiâ sine mensura: quòdque ipse talia merita sua possit omnibus suis membris communicare, ac efficere, vt nobis imputentur tamquam nostra. Tertio in nobismetipsis excitare desiderium participationis ipsorum Christi meritorum optando vehementer indui veste confecta ex tam pretiosis velleribus agni illius immaculati, eâ potissimum intentione, vt Deum honoremus, & ei maxime placeamus: proximos item iuueamus, nosque ipsi eâ confoueamur ad roborationem gratiæ, & virtutum nobis diuinitus infusarum, animæque nostræ maius decus, & ornamentum: vt tum ipsa, tum actiones ipsius gratiores sint in conspectu Dei. Quarto erigi in spem tanti beneficii consequendi: tum quia id maxime conuenit summæ Christi erga nos misericordiæ: cuius typum quemdam gessit misericordia Sancti Iob. dicentis in cap. 31. *Si desperi percuntem, eo quod non haberet indumentum, & absque operimento pauperem: si non benedixerint mihi latera eius, & de velleribus omnium mearum calefactus est.* &c. Tum quia conuenit Dominicæ incarnationis fini, qui est maxima Dei gloria, nostræque perfectioni. Tum etiam quia conuenit bonitati magnificen

gnificentia, liberalitateque diuina, & in via nobis conferat quod summum est inter bona presentis vite, suum scilicet meritum, sicut in patria nobis conferet, quod item summum est, puta visionem, & fruitionem suae essentiae; tum demum, quia maxime honorificum est humanitati Christi, ut sic lo- cupletare possit, & velit suos.

Postremò addere Orationem, quâ deuotè, instatèrque petamus à diuina bonitate per ipsa summa Christi merita, & Beatæ Virginis, sanctorumque omnium intercessionem, vt de inexhausto eorumdem meritorum thesauro paupertatè, & indigentiam nostram subleuare dignetur: vt calefacti de velleribus illius agni sui, qui tollit peccata mundi, *seruiamus ipsi in sanctitate, & iustitia omnibus diebus nostris.* Ad hoc enim idem agnus innocens, & im- pollutus occisus est, in quo fundaretur, & à quo inchoaretur, & per quem promoueretur, perficereturque omne bonum nostrum. Cui laus sit ab omni creatura, iuxta illud Apoc. 5. *Et omnem creaturam, qua in caelo est, & super terram, & sub terra, & qui sunt in mari, & que in eo, omnes audini dicentes, Sederit in throno, & Agno, benedictio & honor, & gloria, & potestas in saecula saeculorum. Amen.*

Luc. 1.

CAPVT